

עמ"ת (ירושלים) 59652-07-25 - נפתלי הרץ טוביץ נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 59652-07-25 (עציר)
ת

לפני כבוד השופט ערן שילה

העורר: נפתלי הרץ טוביץ (עציר)
נגד

המשיבה: מדינת ישראל

החלטה

1. ערר על החלטת בית משפט השלום (כבוד השופט טישלר) מיום 13.7.25 במסגרתה הורה על מעצר העורר עד תום ההליכים.

2. העורר (יליד 2006 נשוי מזה מספר חודשים וללא ילדים) נעצר ביום 19.5.25 בחשד למעורבות באירוע מיום 15.4.25 בו הותקפו שוטרים שניסו לבצע מעצר של אחר.

3. יצוין, בהתאם להסברים שניתנו בדיון, כי במועד מעצרו היה העורר במעצר בית בבית אביו בגין עבירות נוספות מחודש מאי 2025 עבירות אשר בהן - או בחלקן - הודה והורשע.

4. ביום 29.5.25 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות (לרבות שימוש בגז פלפל, תקיפה באגרופים מרובים, קפיצה למכסה המנוע של רכב משטרה וניפוץ השמשה הקדמית ברגליו ועוד), הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, תקיפה הגורמת חבלה ממשית וחבלה במזיד. במקביל הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים. בעקבות החלטת כבוד השופט צימרמן בדיון שהתקיים ביום 5.6.25 הוגש ביום 10.7.25 תסקיר מעצר אשר "בשורה התחתונה" התרשם כי אין מקום להמליץ על שחרור העורר לחלופה.

5. ביום 13.7.25 הורה בית המשפט על מעצר העורר עד תום ההליכים. בין היתר הוזכר, כי מדובר

בעבירות חמורות, אשר בוצעו בזמן שהעורר היה אמור להיות במעצר בית בגין עבירות דומות שביצע בחודש אפריל 2025. הוזכר, כי לעורר עבר פלילי עשיר וקרוב הכולל הרשעות בעבירות דומות מהעת האחרונה, כי העורר נשא עונש מאסר בפועל, ובעברו גם מספר הרשעות בעבירה של הפרת הוראה חוקית. נקבע, "כי המשיב אינו מכבד ואינו ירא את החוק, אינו מורתע מענישה שהוטלה עליו, ואינו סר להוראה חוקית של בית המשפט. כל אלה מובילים למסקנה כי לא ניתן לתת במשיב את האמון הנדרש לצורך בחינה של חלופת מעצר ביתית" (עמוד 8 לפרוטוקול, שורות 3-5). כן הפנה בית המשפט להערכת שירות המבחן לפיה נשקף סיכון גבוה לביצוע עבירות דומות בעתיד אם ישוחרר העורר ולהתרשמותו השלילית מהעורר.

6. בית המשפט קמא התייחס באופן קונקרטי לחלופה שהוצעה - מעצר בפיקוח אלקטרוני ביחידת דיור שתושכר לעורר ע"י בני הזוג עסיס שגם ישמשו מפקחים - ונשללה על ידי שירות המבחן. נקבע, בין היתר, כי שירות המבחן התרשם שלבני הזוג עסיס היכרות דלה ושטחית בלבד עם העורר, הם אינם מודעים לעברו ולסיכון הנשקף ממנו, אינם מכירים את כתב האישום, ומצויים בניגוד עניינים שכן הם משכירים את יחידת דיור לעורר בתשלום.

7. בית המשפט הטעים, כי "בבסיס כל החלטה על שחרור לחלופת מעצר, ואף למעצר בפיקוח אלקטרוני, נמצא האמון שנותן בית המשפט במשיב שיקיים את הוראות בית המשפט. עברו הפלילי של המשיב מלמד כאמור כי מדובר במי שאין לתת בו אמון לצורך שחרורו" (שם, שורות 12-15). טענת העורר לפיה הפר את תנאי המעצר בעבר רק כאשר הוטל עליו להימצא במעצר בית אך לא יעשה כן אם יהיה בפיקוח אלקטרוני נדחתה על ידי בית המשפט, אשר הטעים כי "המשיב הוכיח במעשיו שלא ניתן לתת בו את האמון הנדרש אף לא לצורך בחינת העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני" (שם, שורות 17-18).

8. בערר נטען, כי יש לשחרר את העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני ביחידת הדיור הנזכרת ובפיקוחם של בני הזוג עסיס (בדיון הוצע מפקח נוסף מר גיטלזון). הוזכר, כי כאשר העורר היה בפיקוח אלקטרוני בעבר הוא לא הפר את תנאי השחרור, וכאשר התקשה לשאת את תנאי המעצר אף פנה לבא כוחו בבקשה לשוב למעצר ממש כדי לא להפר תנאים. נטען, כי מעצר בפיקוח אלקטרוני ירחיק את העורר מהנסיבות בהן ביצע עבירות עד היום - ובפרט הפרות סדר על רקע אידיאולוגי או חיכוך עם שוטרים או עובדי ציבור אחרים - ואין מדובר באדם החשוד בעבירות שניתן לבצען בתנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני או באדם החשוד בכך שבהתקף אמוציונלי עלול לחמוק ממעצר ולבצע שפטים במאן דהו.

9. נטען, כי בני הזוג עסיס הם מפקחים ראויים, היכרותם עם העורר מקורה בכך שלמד עם בנם באותה הכיתה, והעובדה שהיכרות אינה מעמיקה דווקא תומכת בהתאמתם ושוללת חשש של הזדהות יתר מצדם. עוד נטען, כי לא היה מקום לזקוף לחובת בני הזוג שיקולים "טיפוליים" או "מקצועיים" המתייחסים לחוסר המודעות למצבי הסיכון בעברו של העורר, שכן תפקידם של

מפקחים הוא לפקח על מילוי התנאים ולא לשקם את המפוקח. בדיון אף הודגש, כי למר עסיס דווקא יש ניסיון טיפולי רלבנטי בהיותו מעורב בטיפול בנפגעי כתות. בכל הנוגע לסוגיית ניגוד העניינים בו מצויים בני הזוג נטען, בין היתר, כי יש לזקוף לזכותם את העובדה שגילו מיוזמתם שמדובר בהשכרת יחידת הדיור בתשלום, כי בנקל ניתן להשכיר את היחידה לגורמים אחרים שאינם מחייבים פיקוח (כך שאין אינטרס כלכלי בהשכרה לעורר דווקא) וכן כי בהינתן הפיקוח האלקטרוני בני הזוג לא יוכלו "לחפות" על הפרת תנאי המעצר, שכן ההפרה תזוהה על ידי הפיקוח ותגרור את אובדן דמי השכירות, את אובדן כספי הערבות ויתכן שגם פתיחת הליך פלילי. כאמור, בדיון הוצע מפקח נוסף - מר גיטלזון - שגם בנו למד בכיתה עם העורר ואשר עמד בקשר עם העורר (לרבות בתקופת מעצר קודמת בפיקוח אלקטרוני) ולגביו לכאורה לא ניתן להעלות את הטענה לניגוד עניינים. על רקע זה ביקש העורר שהחלטת בית משפט השלום תבוטל והעורר ישוחרר למעצר בית בפיקוח אלקטרוני ביחידת הדיור המוצעת.

10. המשיבה התנגדה לערר וטענה, כי יש להותיר את החלטת בית המשפט קמא על כנה. נטען, בעיקר, כי בשל עברו של העורר אין מקום לשקול מעצר בפיקוח אלקטרוני, כי העורר נמלט מהאירוע שביסוד כתב האישום ונדרש זמן לאתרו באופן שמקים גם חשש להימלטות, וכן כי שירות המבחן התרשם מסיכון גבוה לביצוע עבירות דומות בעתיד כמו גם לקושי לאשר את המפקחים האמורים.

11. לאחר שמיעת הצדדים והעיון במכלול החומר סבורני, כי אין מקום להיעתר לערר שכן החלטת בית המשפט קמא מנומקת היטב ומסתברת לגופה.

12. ייאמר כבר כאן, כי על פני הדברים נפלה טעות עובדתית בהחלטה, שכן בפני בית המשפט קמא נטען שהעבירות נשוא כתב האישום בוצעו בשעה שהעורר היה במעצר בית (עמוד 7 שורה 17 לפרוטוקול הדיון מיום 13.7.25), ואולם - כפי שאישרה היום ב"כ המשיבה בדיון - הכוונה בסעיף 3 לבקשה למעצר עד תום ההליכים היתה, שבעת המעצר (ולא בעת ביצוע העבירות) היה העורר במעצר בית בגין העבירות שביצע בחודש מאי. עם זאת, אינני סבור שהדבר מצדיק לשנות מהכרעתו של בית המשפט קמא.

13. העבירות בהן מואשם העורר חמורות, הן כוללות תקיפה בגז פלפל ובאגרופים של שוטרים כמו גם ניפוץ שמשה קדמית של רכב משטרה מסווה תוך שהזכיות עפות על השוטרת שנהגה ברכב במטרה לסייע לשני בלשים שנקלעו לאירוע האלים - ומקימות עילת מעצר. העורר הורשע בעבירות דומות בעבר ואף ריצה עונש מאסר בפועל, אך על פני הדברים, וכנטען בכתב האישום, הוא שב על מעשיו. כאמור, העורר ביצע עבירות נוספות גם לאחר האירוע העומד ביסוד כתב האישום ואף הורשע במסגרת הליך אחר.

14. לדידי לא נפלה טעות בקביעת בית המשפט קמא לפיה לא ניתן לתת בעורר את האמון הנדרש

לצורך שחרור לחלופה. התנהלותו בעבר, ויחסו לחוק ולהוראות בתי המשפט, מלמדים שבתנאים מתאימים גם אם יניח שהפרת התנאים תתגלה על ידי הפיקוח או המפקחים, הוא עלול להפר את התנאים ובנקל ימצא עצמו חוזר על מעשים דומים. העובדה שפעם אחת בעבר ביקש לחזור למעצר לא יכולה ללמד שכך ינהג בעתיד, ועובדה היא שהעונשים שהושטו בעבר, לרבות עונשי מאסר מותנים לא הרתיעו אותו מלחזור על מעשיו. קשה להלום את הטענה לפיה העורר אינו חושש שיעמוד לדין ויאסר ולפיכך ממשיך לבצע עבירות שונות, אך דווקא החשש מפני ענישה על הפרת תנאי הפיקוח האלקטרוני הוא שירתיע אותו. כידוע:

"תנאי ראשון יסודי ובסיסי שצריך להתקיים על מנת שבית משפט ישקול שחרורו של עצור בתנאים/במעצר בפיקוח אלקטרוני הוא באמון שצריך בית המשפט ליתן **במשיב עצמו ולא במפקחיו** כי יקיים את תנאי מעצרו/שחרורו. האמון שבית המשפט נותן באדם, באישיותו ובכוחו להתחייב ולקיים את התחייבויותיו הינו בבחינת הנדבך הראשון בלעדיו אין בהחלטת שחרור בתנאים/מעצר בפיקוח אלקטרוני... **האמצעי של פיקוח אלקטרוני אינו יותר מאמצעי פיקוח טכני שנועד להבטיח את קיום התחייבויותיו של מי שקיבל את אמון בית המשפט. הוא לא נועד להחליף תנאי בסיס זה, אלא להצטרף אליו**" (בש"פ 9984/17 **היועץ המשפטי לממשלה נ' פלוני** (27.12.17); ההדגשה הוספה - ע"ש; מ"ת (מחוזי ירושלים) 52610-06-21 **מדינת ישראל נ' מרוזק** (10.8.21)).

סבורני, כי לא נפל פגם בקביעת בית המשפט קמא לפיה אין מקום למתן אמון בעורר. ובמובן זה, ההתייחסות למפקחים המוצעים - הן אלה שנבחנו בתסקיר והן המפקח הנוסף שהוצע בדיון - רלבנטית פחות. כזכור, קביעת בית המשפט קמא ביחס לאמון מסתמכת גם על התרשמות שירות המבחן מהעורר, כאשר כבר נפסק כי "תפקידו של תסקיר המעצר הוא לסייע לבית המשפט בשיקוף מידת האמון שניתן ליתן בנאשם" (עמ"ת 53700-02-25 **אבו זאיד נ' מדינת ישראל** (19.3.25)), על המשקל שיש לתת להתרשמותו המקצועית של שירות המבחן אין צורך להאריך, ויוזכר עוד כי כבר נקבע לא אחת "כי לשם סטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן נדרשים טעמים טובים וכבדי משקל" (בש"פ 2306/19 שריף אבו עואד נ' מדינת ישראל (7.4.19); ראו גם מ"ת (מחוזי מרכז) 14999-11-22 **מדינת ישראל נ' אבו פריחה** (6.3.23)).

15. סוף דבר אינני סבור שיש להיעתר לערר.

16. בתום הדיון נאמר לצדדים כי ההחלטה תימסר בתוך זמן קצר והמזכירות מתבקשת להעביר עותק לצדדים ולסגור את התיק.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תשפ"ה, 24 יולי 2025, בהעדר
הצדדים.